

Hi tornaries a viure com abans?

A la vida d'abans ningú no hi tornaria, almenys per les comoditats, tenies fred, tenies calor, tenies de tot. Ara a l'estiu no tens calor i a l'hivern engegues la calefacció. Abans la gent anava estreta de calé, ara tothom sembla que en tingui. El carrer era una misèria en vist ara, des de casa veia a Can Bosch, a tot aquell costat no hi havia res, i al tren quan baixava per la terrera. Llavors la gent era molt diferent, et saludaves, et coneixies, hi havia aquella franquesa amb tothom, podies deixar la porta oberta que no et passava res, en canvi ara tothom es fica a dins i no veus a ningú, a l'estiu paraves la fresca amb 3 ó 4 veïns i ara no. De vegades venien a buscar-me les amigues per anar a fer un vol, veníem cap aquí dalt a Can Bosch, ens assèiem al mig de la carretera explicant acudits i no passaven ni cotxes ni carros. Quan l'Agustí va fer el Sal Pas, mossèn Artur els va dir que al poble hi havia 500 habitants. Ara no et coneixes amb ningú, amb els qui hem viscut sempre sí, però els que han vingut nous... tothom és foraster.

És veritat que el seu pare va anar a la Guerra de Cuba?

Sí, però no hi va estar gaire perquè una bala li va travessar un peu. Encara que t'hi fixessis no se li notava. Sempre deia que el fet que el ferissin li havia sigut una sort, perquè aquí a Quart només en varen tornar tres. També ens recomanava que no anéssim mai en vaixell perquè ells havien estat 40 dies de travessia marejats en un de vell i atrofiat.

Com es divertia en la seva joventut?

Fèiem ball amb un manubri, un havia de tocar i els altres ballaven. Va ser el ball de la nostra joventut, era la diversió que teníem el diumenge... Es llogava per a l'hivern o per a una temporada. No fèiem pas

pagar entrada, els homes de vegades pagaven dos rals, però les dones entràvem de franc a per tot, és que no anàvem a treballar com ara. N'hi havia hagut al garatge d'en Vila, on ara en Planagumà hi té la fàbrica, que era de Can Manel. També on hi havia el Banc Popular i allà on estava la Maria Xacona.

Quan va conèixer al seu marit?

Després de la Guerra, perquè va venir a treballar aquí, era amic de l'«Eduardu» de Cal Carnisser, es coneixen perquè comprava els xais allà on estava ell. L'Eduardu li va dir per treballar amb ell, ho va provar i s'hi va quedar.

Què li falta i què li sobra a Quart?

Per a mi no hi falta ni hi sobra res, ara, per a la joventut, si hi hagués un pavelló estarien més contents.

Sílvia Solé i Carles Serra

Mar o muntanya? Mar
 Carn o peix? Peix.
 Un plat? Els dolços m'agraden molt.
 Una beguda? Per acompanyar els dolços, cava.
 Una pel·lícula? «Lo que el viento se llevó».
 Un llibre? Fa poc m'he llegit «Mossèn Tronxo» de Mossèn Ballarín.
 Un color? El blanc.
 Un esport? El futbol, sóc del Barça.
 Una flor? La rosa.
 Un lloc per viure? Quart.

